

De brief

Hij kwam zoals altijd in de eerste week van het jaar. In zijn licht vergeelde omslag, met de postzegel gestempeld in Berlijn, gleed hij samen met de folders en de rekeningen op de mat.

Lara zag hoe de lap achter de brievenbus zich bolde. Wat een rotwind. Ze bukte zich om de post op te rapen. De ijzige kou die zich aan het papier had gehecht maakte haar vingers gevoelloos.

In de gangkast reikte ze naar de schoendoos. Keurig in het gelid alsof de doos voor hen op maat gemaakt was, stonden de brieven er in, rug aan rug. Ze liet de nieuwe brief los boven de doos. Hij zou als vanzelf tussen zijn soortgenoten glijden, dat wist ze, maar voordat ze de kast sloot keek ze voor de zekerheid nog even om. De brief hing scheef, één van de punten stak uit de keurige rij omhoog. Alsof iemand een middelvinger opstak. Ze ging op haar tenen staan, duwde tegen de punt, schudde aan de doos, maar de brief bleef liggen zoals hij lag.

”Ach, laat ook maar”. Ze haalde haar schouders op en sloot de kast.

In de spiegel, die naast de kast in de gang hing, zag ze een wit gezicht, mager, met vurige blossen. Lijnen langs de neus en in het voorhoofd dat half verscholen was onder het grijsblonde haar. Ze blies er tegen, zodat de fijne krullen even opwoeien en haar ogen vrijgaven. Ze zag er nog best goed uit.

Engeltje, strokop, pepertje met zout, hondje van de melkboer. Talloze namen had hij voor haar gehad.

Ze liet de koffiemolen razen en stopte een CD in de gettoblaster die in de keuken op het aanrecht stond. Zo lelijk. Ze had wel eens per ongeluk een boterham willen roosteren in dat buikige ding. Charles had graag muziek in de keuken gehad.

De eerste zinnen van de zangeres kwamen aarzelend op gang, speelden prevelend een wedstrijd traagheid met de waterdruppels die zich een weg baanden door de koffieprut. Na de derde keer opschenken klonken de eerste noten van het refrein. Eindelijk. Door haar neus haalde ze adem en opende daarna haar mond om onbedwingbaar hard mee te zingen, maar er kwam geen geluid.

Rien de rien. Haar keel schrapend vergleed de glimlach op haar gezicht tot een flauw opgetrokken mondhoek. Ze goot de koffie in haar mok en liet de bittere vloeistof naar binnen glijden. Haar ogen begonnen te tranen.

Ze drukte de muziek weg en liet zich zakken op het rode kussentje van de stoel die achter de keukentafel stond. Nog voelde ze de warmte van haar poes die er altijd op gelegen had. Haar kin rustend in haar hand keek ze uit over de weilanden. Mist en regen druïlden over de velden. Druppels tikten vanaf de dakrand omlaag op de tegels voor haar huis. Het geluid was bijna net zo tergend als de gedachten aan de woorden die ze wel uit kon kotsen.

“Lieve Lara, ik hoop dat het goed met je gaat. Hier gaat alles zijn gangetje. Bea, kleine Tom en ik hopen dat je een keer langs komt, maar als het niet lukt begrijpen we dat. Hele fijne kerstdagen en een gelukkig nieuwjaar. Charles.”

Ze wist dat dat erin stond. Dat dat in elke brief stond. Dat die hele doos tot de rand met deze woorden was gevuld. Het werd tijd dat ze de brieven wegdeed.

Ze liep de gang in en opende de kast, aarzelde. Er was iets met die laatste brief.

Die punt.

Ze trok de brief uit de doos, ging weer op de stoel zitten en opende de enveloppe.

Er zat een dikke brief in, meer een kaart. Ze begreep het meteen. Toen ze de woorden op de kaart zag wist ze het zeker. Ze liet haar hoofd op de keukentafel vallen.

Toen ze weer opkeek was het buiten en binnen zo donker geworden, dat de lichtgrijze rand van de kaart niet meer te zien was.